

Elizeusz, prorok Boga

Część III: Przejście wieków

Wytepisz ród Achaba, twego pana, i tak pomszczę na Izebel krew moich sług, proroków, i krew wszystkich czcicieli Pana – 2 Król. 9:7.

Cztery ostatnie epizody z życia Elizeusza odnoszą się do sądów Bożych związanych z przejściem wieków. Poniższa numeracja jest kontynuacją tej z poprzednich artykułów.

11) Oblężenie Samarii (2 Król. 6:24 – 7:20). Jest to długa historia. Wrogość ponownie zapanowała pomiędzy Syrią, a Izraelem. Nie dochodziło już do łupieżczych najazdów, lecz nastąpił otwarty najazd Syrii przeciwko Samarii, stolicy króla izraelskiego Joram. Kryzys był poważny. Szukając kozła ofiarnego, Joram wysłał swych ludzi aby ci pojмали Elizeusza, lecz oni – chociaż znaleźli proroka – nie aresztowali go. Zamiast tego przewidział on, że kolejnego dnia głód spowodowany oblężeniem skończy się i „miara przedniej mąki będzie za jednego sykla, a dwie miary jęczmienia również za jednego sykla w bramie Samarii” (2 Król. 7:1).

Prorok zapowiedział również, że niewierzący adiutant króla zobaczy to wszystko lecz nie będzie brać w tym udziału: „Oto zobaczysz to na własne oczy, lecz jeść z tego nie będziesz” (2 Król. 7:2). Jest to bardzo ważny szczegół tej historii – Boży sąd nad niewierzącymi pomiędzy Izraelem. Prorok Ezechiel 20:38 pisze: „Ale wyłączę spośród was opornych i odstępców; wyprowadzę ich z ziemi, w której byli przychodniami, lecz do ziemi izraelskiej nie wejdą – i poznacie, że Ja jestem Pan”. Zapis ten jest ilustracją tego właśnie fragmentu omawianej historii. Wieczorem po tych wydarzeniach, czterech trędowatych zdecydowało się wejść do obozu wroga. Doszli oni do wniosku, że jeżeli zginą z ręki Syryjczyków, to spotka ich ten sam los, który spotkałby ich gdyby zostali w mieście; mieli jednak nadzieję, że Syryjczycy pozwolą im żyć. Wstali o świcie i wyszli. Gdy dotarli do obozu Syryjczyków, ku swemu zaskoczeniu zastali go opuszczonym. Bóg sprawił bowiem, że Syryjczycy usłyszeli dźwięk wozów wojennych i pomyśleli, że to odgłosy nadciągającej armii chetyckiej lub egipskiej wynajętej przeciwko nim i uciekli w panice. Dobra jakie za sobą zostawili zaspokoiły potrzeby całej Samarii. Lud tak bardzo tłoczył się w bramie Samarii, aby zdobyć część dóbr dla siebie, że oficer który poddał w wątpliwość prorocstwo Elizeusza, został zadenotowany na śmierć – widział błogosławieństwo, lecz nie wziął w nim udziału.

Objętości wspomniane przez Elizeusza – miara przedniej mąki i dwie miary jęczmienia – wskazują na zasługę ofiary naszego Pana. Pierwsza przypomina nam o mące która uczyniła jadalną strawę w kotle, zaś dwie miary jęczmienia przypominają nam o dwudziestu jęczmiennych chlebach, jakie nakarmiły sto ludzi.

Wybawienie Izraela opisane w tej historii jest znamienne i przedstawia Bożą ochronę, jaka okazana zostanie w stosunku do tego narodu w czasie nadchodzącego kryzysu. Zostało to również pokazane w epizodzie związanym z jeźdźcami syryjskimi. To co czyni ten opis szczególnym, to fragment dotyczący sądu nad niewierzącym wodzem. Została w ten sposób pokazana prawda, że w wyniku niewiary, niektórzy zostaną uznani za niegodnych otrzymania błogosławieństw. Zostaną oni usunięci jako buntownicy – oczywiście, usunięci nie od nadziei życia w przyszłości, lecz od udziału w błogosławieństwach, gdy tylko te staną się dostępne.

12) Odnowienie domu (2 Król. 8:1-6). Kobieta której dziecku zostało przywrócone życie została ostrzeżona, że nadchodzi siedmioletni głód. W związku z tym ona i jej rodzina na siedem lat zamieszkali w ziemi filistyńskiej. Gdy głód się skończył, powróciła ona, aby odzyskać swoją własność. Siedem lat niedostatku przedstawia siedem okresów Wieku Ewangelii, kiedy to Izrael szukał pożywienia z dala od swej ziemi, gdzie tylko miał możliwość. Powrót niewiasty reprezentuje powrót Izraela pod koniec wieku.

Król wyznaczył swego urzędnika, aby ten zwrócił jej „wszystko, co do niej należy wraz ze wszystkimi plonami pola od dnia, kiedy opuściła kraj, aż do chwili obecnej” (2 Król. 8:6). Wypowiedź ta jest zgodna z prorocstwami które wskazują na fakt, że Izrael nie tylko odzyska swe ziemie (Amos 9:15), lecz również zostaną mu wynagrodzone „szkody lat” (Joel. 2:25). Sąd króla jest sądem Bożym, lecz okazanym nie wobec niewierzących, jak w poprzedniej historii, lecz względem wierzących, którzy szukać będą łaski króla niebios.

13) Śmierć Benhadada (2 Król. 8:7-15). Elizeusz udał się do Damaszku, stolicy Syrii, gdy jej król Benhadad był chory. Gdy Benhadad się o tym dowiedział, posłał swego sługę Chazaela aby ten dowiedział się u proroka, czy król wyzdrowieje. W ramach wynagrodzenia, wysłał dar na czterdziestu wielbłądach. Elizeusz stwierdził wobec Chazaela, że jego pan „na pewno umrze” (2 Król. 8:10). „Czterdzieści” wielbłądów może przedstawiać ten sąd. Wielbłądy jako zwierzęta nieczyste (3 Moj. 11:4), stanowią właściwy obraz

„nieczystego” króla pogan, który miał umrzeć.

W innych miejscach Pisma Świętego pogańscy królowie niekiedy przedstawiają Szatana. Król Babilonu (Izaj. 14:12), Faraon z Egiptu (Ezech. 29:3) oraz Król Tyru (Ezech. 28:14) to trzy przykłady w tym temacie. Uważamy, że w tym miejscu syryjski król Benhadad przedstawia „smoka” z Księgi Objawienia, czyli Szatana w jego roli władcy narodów ziemi. Benhadad był wrogiem Izraela tak jak Szatan jest wrogiem świata.

Benhadad rzeczywiście umarł. Gdy Chazael wrócił ze spotkania z prorokiem, przekazał mu dobrą nowinę co do jego zdrowia, lecz następnego dnia uduślił go derką namoczoną w wodzie. Woda przedstawia prawdę, zaś prawda jest czynnikiem który uśmiercił smoka w opisie Izaj. 27:1 (tutaj prawda była przedstawiona pod symbolem miecza). Oczywiście sam Szatan nie zginął w czasie zmiany wieków; śmierć smoka przedstawia koniec Szatana w jego roli jako pana królestw.

Epizod ten ma również inny wymiar. W czasie rozmowy z Chazaelem prorok zaczął płakać, „Dlatego, bo wiem, jakie zło wyrządzisz synom izraelskim” (2 Król. 8:12). Chazael został kolejnym królem Syrii i we właściwym czasie stał się sprawcą ucisku w Izraelu. Podobnie rzecz się ma w przypadku Szatana; po okresie związania na tysiąc lat, powróci on pod koniec Królestwa, zwodząc ponownie wszystkich, którzy nie stali się prawdziwie Boży. Oczywiście później zarówno Szatan, jak i bezbożnicy zostaną unicestwieni, gdy sprawiedliwość zatriumfuje na wieki.

Omawiana historia dotycząca sądu mówi o Szatanie, wodzu tego świata, „smoku” z Księgi Objawienia. Jednakże księga ta wspomina o trzech sprzymierzeńcach, którzy wspierają się wzajemnie w czasie mrocznych lat okresu żniwa. Pokazani są oni pod postaciami smoka, bestii i fałszywego proroka. Smok reprezentuje władzę cywilną, zaś dwie pozostałe postacie ilustrują dwie władze religijne. Powyżej omówiliśmy sąd nad smokiem, zaś kolejny epizod ukazuje sąd nad pozostałymi władzami.

14) Śmierć Jorami i Achazjasza (2 Król. 9:1 do 10:28). Gdy Jehu został namaszczony na króla, otrzymał zadanie wykonania wyroku za grzechy Achaba i Izebel na jego domu: „Wytępisz ród Achaba, twego pana, i tak pomszczę na Izebel krew moich sług, proroków, i krew wszystkich czcicieli Pana” (2 Król. 9:7). Jehu wykonał to polecenie szybko i dokładnie. Gdy spotkał Jorama i Achazjasza, zastrzelił obu z łuku, pojechał następnie do Jezreel, gdzie Izebel została wyrzucona przez okno, potem napisał listy do starszych izraelskich aby zgładzili synów Achaba, na końcu zaś zabił czterdziestu dwóch towarzyszy Achazjasza w Judzie.

Jehu odnalazł Jorama wracającego do zdrowia niedaleko Jezreel, kiedy to odwiedził go jego siostrzeniec

Achazjasz (Joram był synem Achaba i Izebel; ich córka, a siostra Jorami, Atalia, wyszła za Jehorama z Judy, którego synem był Achazjasz z Judy, siostrzeniec Jorami). W owym czasie oba królestwa odstąpiły od Pana i były spokrewnione poprzez małżeństwa. Jako że były ze sobą sprzymierzone, Jehu zabił za jednym razem obu królów. Wydaje się, że Joram z Izraela przedstawia papieństwo, zaś Achazjasz z Judy, jego młodszy krewny i towarzysz, przedstawia młodsze systemy protestanckie, a w szczególności Kościół Anglikański, który zbudował imperium na wzór papieństwa i prześladował Chrześcijan tak samo jak papieństwo.

Za grzechy Achaba zginęło jego siedemdziesięciu synów, która to liczba przypomina liczbę uczniów jaką rozesłał Jezusa aby go reprezentowała. Przedstawiają oni wszystkich uczniów na przestrzeni wieku, z których wielu było prześladowanych przez papieństwo z uwagi na ich wiarę. Czterdziestu dwóch towarzyszy Achazjasza przypomina nam o czterdziestu dwóch miesiącach, w czasie których prześladowanie to miało miejsce. Zginęli oni „u studni onegoż domu, gdzie strzygano owce” (2 Król. 10:14, BG), co wskazuje na to, że prześladowanie owiec Pańskich było podstawowym grzechem.

W czasie swej kampanii, Jehu spotkał osobę którą uznał za sprawiedliwą: „A wyruszywszy stamtąd, spotkał Jonadaba, syna Rekaba, idącego mu naprzeciw. A gdy ten go pozdrowił, zapytał go: Czy jesteś tak samo szczerzy wobec mnie, jak ja wobec ciebie? Jonadab odpowiedział: Tak jest, tak jest! Podaj mi swoją rękę. I podał mu rękę, i wciągnął go do siebie do rydwanu. Potem rzekł: Jedź ze mną i przyjrzyj się mojej gorliwości dla Pana. I pozwolił mu jechać z sobą na swoim rydwanie” (2 Król. 10:15-16). Rekab był pobożnym człowiekiem, który powstrzymywał się od wina na wzór Nazarejczyków i tak samo wychowywał swoich synów. Rekabici byli ludźmi wiary i oddania, zaś człowiek opisany w tym fragmencie, Jonadab, reprezentuje lud Boży w czasie sądów, które w ich oczach stanowią sprawiedliwą odpłatę. Z tego punktu widzenia, popierają oni kampanię Jehu. Nagrodą dla świętych, którzy doceniają te okoliczności, jest podniesienie i wciągnięcie do rydwanu Jehu – rządów naszego Pana – i towarzyszenie mu w czasie jego królewskiego panowania.

Achab, Achazjasz, Joram

Achab przywiódł Izrael do większego grzechu niż zdołali to uczynić jego przodkowie. Od czasów Jeroboama, który utworzył niezależne królestwo północnego Izraela, Izrael czczył Jehowę w formie bałwanów, dwóch złotych cielców, z których jeden stał w Dan, a drugi w Betel. Zostały one tam umieszczone przez Jeroboama w celu zerwania więzi jego poddanych z Jerozolimą (1 Król. 12:28,29). Achab utrzymał kult cielców oraz dodał do niego kult Baala, boga którego czczyła jego żona Ize-

bel.

Zaskakujące, ale gdy prorok Eliasz sprzeciwił mu się i wygłosił Boży sąd nad jego domem, Achab zaczął pokutować: „A gdy Achab usłyszał te słowa, rozdarł swoje szaty, wdział wór na swoje ciało i pościł, i sypiał w worze, i chodził przygnębiony” (1 Król. 21:27). Z tego też powodu Bóg opóźnił wykonanie najdotkliwszej kary do czasu po śmierci Achaba. Gdy król umarł, tron na krótko zajął jego syn, Achazjasz, który panował około jednego roku (nie jest to ten sam Achazjasz król Judy, o którym mowa była powyżej; w obu królestwach panowali ludzie o imieniu Achazjasz oraz Jehorama, albo Joram). Achazjasz wypadł potem z okna i zmarł w wyniku odniesionych obrażeń. Zastąpił go jego brat, Jehorama, również syn Achaba. Na niego właśnie spadła ostateczna kara.

Niedawne przedstawienie tego tematu bardzo nas zaintrygowało. Mówca zasugerował, że odejście Achaba przedstawia przeminięcie starego świata wraz z Pierwszą Wojną Światową. Despotyczne rządy jakie objęły władze nas światem po jej zakończeniu, które uciskały świętych oraz miliony innych istnień, przedstawione są w krótkim królowaniu Achazjasza, który nie był lepszy od swego ojca Achaba. Jednakże stan rzeczy za czasów panowania jego brata Jehorama nieco się poprawił, wraz z porzuceniem kultu Baala. Podobnie i w czasach po Drugiej Wojnie Światowej świat porzucił sposób postępowania prezentowany w minionych wiekach i skupił się na świeckim wprowadzaniu praw człowieka. Jednakże, również i te systemy będą musiały ustąpić miejsca jedynie sprawiedliwemu królowaniu Chrystusa[1]

Podsumowanie

Doświadczenia Elizeusza których było czternaście, można podzielić na dwie grupy, z których jedna zawiera pierwszych dziesięć epizodów, a druga pozostałe cztery. Liczba dziesięć przedstawia zupełność w kwestii rzeczy ziemskich, zaś omówione dziesięć wydarzeń przedstawia Boże błogosławieństwa dla świata w czasie Wieku Tysiąclecia. Wydarzenia te również podzielone są na dwie grupy po pięć historii, z których pierwsza dotyczy Izraela, a druga pogan.

Następnie mamy grupę czterech epizodów, zaś liczba „4” jest tutaj bardzo trafna, ponieważ cztery, czterdzieści albo czterysta to liczby symbolizujące sąd. Pierwsze dwie historie dotyczą Izraela, pokazując sąd wobec niewierzących oraz łaskę okazywaną tym, którzy wierzą. Kolejne dwie odnoszą się do władzy tego świata, która w Księdze Objawienia zdefiniowana jest pod trzema symbolami. Pierwszą z nich jest Szatan, który jest samozwańczym władcą narodów świata. Śmierć Benhadada ukazuje zakończenie jego panowania. Pozostałe dwa systemy do Bestia (papiestwo) i Fałszywy

Prorok (Kościół Anglikański i kościoły pokrewne). Sąd nad tymi systemami ukazany jest w ostatnim epizodzie. „I pojmane zostało zwierzę, a wraz z nim fałszywy prorok, który przed nim czynił cuda, jakimi zwiódł tych, którzy przyjęli znamię zwierzęcia i oddawali pokłon posągowi jego. Zostali oni obaj wrzuceni żywcem do jeziora ognistego, gorejącego siarką” (Obj. 19:20).

Kolejność

Błogosławienie Izraela i pozostałej części świata rozpocznie się po powrocie Starożytnych Świętych. Jednakże symbolika ostatecznego sądu nad władzami tego świata również pojawia się za czasów Elizeusza, który reprezentuje Starożytnych Świętych. Czy wyciąganie takich wniosków na podstawie tych obrazów jest zasadne?

Prawdopodobnie tak. Rozdział 16 Księgi Objawienia opisuje szczegóły siedmiu ostatnich plag. Zwróćmy uwagę na kolejność wydarzeń. W pladze szóstej, Smok, Bestia i Fałszywy Prorok wspierają się wzajemnie w obawie przed swą własną słabością i rosnącymi problemami w społeczeństwie. Następnie otrzymują one bodziec, aby wyruszyć na „wojnę w ów wielki dzień Boga Wszchemogącego” (Obj. 16:14). „I zgromadził ich na miejscu, które po hebrajsku nazywa się Armagedon” (Obj. 16:16). Zgromadzenie to najwyraźniej ma miejsce w Izraelu, zgodnie z proroctwem Joela 3:3, 12-17. Następnie wylana zostaje siódma plaga. Wywiązuje się walka, po której przychodzą kolejne wstrząsy: „I nastąpiły błyskawice i donośne grzmoty, i wielkie trzęsienie ziemi, jakiego nie było, odkąd człowiek istnieje na ziemi; tak potężne było to trzęsienie. I rozpadło się wielkie miasto na trzy części, i legły w gruzach miasta pogan. I wspomniano przed Bogiem o wielkim Babilonie, że należy mu dać kielich wina zapalczego gniewu Bożego” (Obj. 16:18-19). Jeżeli zgodnie z proroctwem Mich. 5:5 Starożytni Święci powrócą w czasie sytuacji kryzysowej w Izraelu, zaś upadek Babilonu w czasie siódmej plagi miałby nastąpić w kolejnym etapie, wówczas Starożytni Święci byłiby na świecie w owym czasie (lecz nie wcześniej niż klasa Oblubienicy zostanie skompletowana i wzbudzona). Wobec tego, obrazy wskazujące na obecność Elizeusza jako Pańskiego przedstawiciela w czasie wykonywania tego sądu, są spójne z kolejnością wydarzeń sugerowaną przez proroctwa w innych miejscach.

Przypisy:

[1]Więcej sugestii jeżeli chodzi o ten punkt widzenia można uzyskać u Richarda Doctor pod adresem: rdoctor@ntsource.com

David Rice (USA)